

NERUDNÉ PRÁVO

ORGÁN ÚSTŘENÍHO VÝBORU GYMNÁZIA JANA NERUDY

ČÍSLO 4 – ROČNÍK 2

CENA ZDARMA

V DNEŠNÍM NERUDÉM PRÁVU SI PŘEČTETE:

MAGICKÁ MOC STROMŮ

•

PŘÍRUČNÍ PRŮVODCE GJN

•

VZPOMÍNKY PAMĚTNÍKŮ

•

DOMOVNÍ DŮVĚRNICE

•

ŠEST RAN A ÚTĚK

•

ROZHOVOR S NEXT STATION

•

PROGRAM DNEŠNÍHO DNE

•

STÁLE NEVYŘEŠENÁ KAUA

SLOVO KE DNI

VÁŽÍME SI ŽIVOTA V MÍRU

Vážené soudružky, vážení soudruzi, tímto vzkazem bych Vám všem chtěl popřát k těmto významným dnům, kdy oslavujeme svobodu našeho velkolepého národa. Hodně zdaru k lepším a světlejším zítřkům v budování a plnění pětiletého sociálně-vzdělávacího plánu. Práci zdar!

ZÁVĚRY 31. PĚTILETÉHO PLÁNU ROZVOJE

Brzy odevzdané studentské práce • Úspěchy VFF • Studenti deskriptivní geometrie předčili studenty latiny • Množství ztracených skleniček přesáhlo všechny myslitelné rekordy • Úspěšná transformace z kelímků na hrnky

PRAHA – K předsednictvu ÚV GJN se dostaly předběžné závěry 31. pětiletého plánu rozvoje Gymnázia Jana Nerudy. Generální tajemník ÚV GJN byl výsledky velice potěšen. Zdůraznil však vedoucí úlohu strany při plnění programu urychlení rozvoje společnosti. Také dodal, že v zájmu zefektivnění je potřeba zkvalitňovat práci stranických organizací, zejména ve stranické komunikaci. Nestačí se spokojovat pouze s obecným vytyčením úkolů a cílů, ale konkrétně formulovat odpovědnost za jejich plnění.

• Studentské práce byly v tomto období odevzdávány nezvykle brzo. K motivaci studentů je vedla každoroční soutěž o nejideologičtějšího soudruha na škole. Výsledky budou známy v lednu příštího roku.

• VFF se stalo již po několikáté ústředním veletrhem v přímém prodeji služeb zákazníkům. V loňském roce vedly služby týkající se ezoteriky. V těsném závěsu se nacházely

cestovní kanceláře, které nabízejí zájezdy po území ČSSR. Veletrh každoročně přitahuje průměrně o 25 % více zákazníků, než tomu bylo dříve. Neaktivnější prodejci byli následně odměněni novými elektrickými sporáky značky TESLA.

• Studenti deskriptivní geometrie opět předčili studenty humanitních předmětů. V Parku kultury a oddechu Julia Fučíka představili nové nápady, které povedou ke zkvalitnění života celé společnosti. Ukázali například nové plány bytových sídlišť na okraji Prahy, plány na gigantickou čtvrť pro úředníky, návrh na rozšíření severojižní magistrály o dva pruhy každým směrem a v neposlední řadě návrhy východního atria, které budově GJN stále chybí.

• Množství ztracených skleniček přesáhlo všechny myslitelné rekordy. Jídlna GJN každoročně rozjíždí kampaň o jejich navrácení do přirozeného koloběhu. Většina spoluobčanů však neuposlechne a skleniček je poté nedostatek. VB následně nachází skleničky po celé budově, ale ačkoli informace o jejich nalezení předává orgánům s mocí určenou pro jejich úklid, nestačí se vracet v dostatečném množství. Generální tajemník ÚV GJN po tomto zjištění začal chystat nápravná opatření.

ÚSPĚŠNÁ TRANSFORMACE

Po několika výzvách od ÚV GJN se dostaly k veřejnosti jejich první výsledky. V předběžných závěrech 31. pětiletého plánu se vyskytla informace o výsledcích kampaně za nepoužívání jednorázových kelímků v kávovarovém odvětví. Větší masa lidí si k dnešnímu datu nosí vlastní hrnky do školy, jedná se o stálý a rostoucí trend. Důležitého pokroku pro lidstvo si všimla i tajemnice Míla, která je mimo jiné předsedkyní svazu kávovarníků.

Z REDAKČNÍ POŠTY

Říká se, že stromy mají magickou moc nebo také duši. Kdo si také nikdy nedělal keltský horoskop? Jaký jste temperament, jaké máte sebevědomí, lásku a tak...

Nedávno jsem slyšela příběh o tzv. jabloňové panně a ta po každé, když majitelé domu, u které jablň stojí, odejdou, jaksi vystoupí ze stromu a uklízí jim. Uvaří, zamete, vypere... A když má po práci, schová se zpět do své jabloně a čeká na „polibek z pravé lásky“, jenž by ji vysvobodil.

Nehledě na to, že spousta z nás by určitě takovou vílu potřebovala, mě nevyjímaje (přece kdo by nechtěl uklízečku, kterou párkrát do týdne zalijete, postříkáte proti škůdcům a máte po práci, a navíc doma uklizeno, že), je možné, že vám v noci, nebo (nedej bože!) přes den tančí po trávníku víla a oprašuje poličky, když jste na dovolené? Co sousedky, nahrazující městský kamerový systém, které jsou věčně vykloněné z okna, aby se dozvěděly nejnovější drby (musí mít přece co probírat, když se sejdou na káfičko s kamarádkami, ne...)? Nebude si okolí

HITLER SE STÁLE NENAŠEL

Kauza ohledně článku „Hitler je gentleman“ zůstává dál u bodu mrazu a stále se čeká na její rozuzlení. Ačkoli se po vypsání odměny ozvalo několik angažovaných občanů, kteří článek údajně našli, mezi nimi i komunální politici, byly všechny nálezy určeny jako falzifikáty.

2 • NERUDNÉ PRÁVO
VE ČTVRTEK 14. LISTOPADU 2019

myslet, že se zbláznily, pokud budou všem tvrdit, že když Novákovi odjeli, skákala jim nějaká cizí ženská v průsvitných šatech a s květinami ve vlasech po zahradě?

Když už jsme u těch kamer, v naší „pokrokové“ době by určitě člověk sedící za obrovským množstvím kamer, který sleduje každý náš pohyb, zavolal na jabloňovou pannu policii, a ta by, poté co naše víla nic „nenadýchala“, to buď nechala být (možná to je další premiérovo nemocné dítě, hippie, kdo ví?) nebo by ji poslala na psychiatrii. Co ten princ na bílém oři, který ji zachrání, navlékne snubní prstýnek a bude ji navěky milovat? Pravděpodobně neexistuje, ale co kdyby? Jak moc velká je pravděpodobnost, že se objeví nějaký podivín, jenž se zamiluje do stromu, a odvede vám paní na úklid?

To pak ale přijdete do domu, který bude ve stejně hrozném stavu, v jakém jste ho nechali. Taková troufalost! Feministky by možná namítly, že ta nebohá dívenka stejně bude otročit, jenom jinde a na někoho jiného...

Pokud tedy nějaké víly existují, samozřejmě. Ale žijeme v racionálním světě a

toto není příběh ani od Tolkiena, ani od Rowlingové.

V každém případě, pozdravujte bytosti, které u vás doma uklízí, ať už reálné, či nereálné, a poděkujte jim za jejich dobročinnost. My bychom to stejně neudělali vůbec, nebo až po půl roce...

- Nymeria

ÚTĚK

Šum větru v korunách stromů
Pád kmene na padlé listí
Tok vody ve štěrbíně bláta
Třpyt rosy na stéble trávy

Šum hlasu v závitech mozku
Pád hlavy na prázdný sešit
Tok mysli v hlubokém spánku
Třpyt řeči na rtech žáka

Útěk ze školní lavice
Azyl na lesní mýtině

- Jiří Kropáč

BADMINTON

Hraješ rád badminton? Nebo by ses ho chtěl naučit či si zahrát?

Na GJN se letos badminton nekoná, ale pokud by se prý našlo minimálně 10 zájemců, mohl by se (snad) otevřít v pololetí.

Pokud máš zájem, stačí napsat na email:
kristynafilipovagjn@gmail.com
nebo mě zastavit na chodbě a říct si.

- Kristýna Filipová

REKLAMA

Z TUZEXU TO NEJLEPŠÍ

Dobré ceny jsou důvodem Vaší spokojenosti při nákupu. Radost ze široké nabídky je také důvodem ke spokojenosti. To vše a navíc kvalita, záruka a zajištěný servis jsou důvody pro spokojené nákupy v prodejnách Tuzexu po celý rok. Přijďte své bony vyměnit za kvalitní oblečení do čísla 018. Ceny zboží jsou jednotné!

PŘÍRUČNÍ PRŮVODCE STUDIEM NA GJN

Všichni jsme asi o GJN už něco slyšeli ještě předtím, než jsme se na něj vůbec přihlásili. Že patří mezi elitu, že se na něm budeme muset hodně učit a že je tam skvělá studentská atmosféra. Tyhle zvěsti vás možná připraví na hrubý odhad toho, jaké je naši školu studovat, ale kdo vám poví, na co se kdy připravit, jaké jsou největší nástrahy a pozitiva každého vašeho roku na Nerudovce? Vypadá to, že já. Tak si zapněte pásky, čeká vás jízda napříč GJN, rok po roku.

Prvák. Sladký prvák. Nedokážu si přesně vybavit, jak jsem se cítila, když jsem na tuhle školu nastoupila, ale odhadla bych to na směr nadšení z toho, že jsem na prestižní škole, okouzlení krásou naší budovy, a zároveň určitý pocit přemožení. Ruku v ruce s prestiží GJN jde totiž i jeho náročnost, a když už tady jednou jsme, budeme si na to muset všichni zvyknout. Takže hlavní misí a nástrahou prváku je prostě aklimatizace.

V druháku už trochu přituhuje. Jedním ze základních pilířů školy je studentská iniciativa, a právě to okusíte svůj druhý rok na škole. Čekají vás totiž dva velké projekty – muzikály a fiktivní firmy. Bude se vám to v tu chvíli asi zdát jako naprosto nezvladatelná a apokalyptická situace, ale až se na to budete dívat zpětně, dojde vám, že jste trochu přeháněli. Ono to možná zní děsivě, ale upřímně řečeno, nejtěžší část celé akce je přijít s dobrým nápadem, potom už to jde skoro samo. Důležité je asi počítat s tím, že se vždycky něco pokazí a na poslední chvíli propukne davová hysterie ohledně toho, že celý váš projekt bude katastrofa. Ale to se stává vždycky! A všechny ročníky před vámi se s tím už popraly, tak proč ne vy. Myslete na to, že diváci se přišli pobavit, ne hodnotit kvalitu vašeho shakespearovského dramatu. A fiktivní firmy... tam je kouzlo hlavně v tom, že neuděláte cestovku.

Přesouváme se do třetáku a chytá nás lehká existenční krize. Jak to, že už jsem tu třetí rok? Tenhle údiv se bude s každým rokem zhoršovat a vyeskaluje v momentu, kdy do vás na chodbě vrazí někdo z mladšího ročníku a místo „promiň“ řekne „promiňte“.

Toho se ale ve třetáku snad ještě není třeba obávat. Tenhle ročník asi nemá žádný vyloženě krizový bod, kvůli kterému byste si rvali vlasy. Čeká vás první OPPA, která slouží spíše jako příprava na ty dvě následující. Navíc ji ani neprezentujete a je hodnocená mírně.

Skupinky, které druhý jazyk učí paní profesorka Faryadová, potom pravděpodobně taky budou hrát francouzské nebo německé divadlo o Brémských muzikantech, což je, věřte mi, vážně sranda. Klíčem je nebýt moc choulostiví ohledně ztrapnění a prostě hrdě nakráčat před svoje spolužáky v tom last-minute kostýmu kohouta, jako kdyby to byla vaše příležitost pro získání Thalie.

Jenže to jsme, dámy a pánové, pouze v polovině této zběsilé jízdy. Nezapomeňte si proto vyzvednout další číslo Nerudného práva, kde naleznete druhou část tohoto průvodce studiem na GJN.

- *Karolína Wogurková*

KOUZLO ÚMĚNÍ

Se školním rokem nám začíná kolotoč testů, bezesných nocí, zoufání si nad každým testem, nebo naprostá odevzdanost (když víte, že během dvou minut se asi pět stran textu nenaučíte). Ale se začátkem školního roku i začínají i jiné, dobré věci. Začínají ty krásná odpoledne, kdy sedíte s kamarády a na chvíli zapomenete na školu, všechna vaše trápení. A prostě jste. Tomu já říkám umění.

Umění je krásná věc, je to totiž všude kolem nás. Ať už ho vytváříme, pozorujeme, konzumujeme, je všude kolem nás, každý den ho vidáme cestou do školy. Podívali jste se někdy kolem sebe, když ráno výjimečně jdete včas? Ranní slunce, nádherné budovy, které jsou starší než naše babičky, a ta nádhera atmosféry. Prohlídněte si nástěnky na chodbách školy, dejte si záležet. Pokud vám to je stále málo, zkoumejte město. Zkoumejte všechny galerie, muzea, divadla, která toto město může nabídnout.

Stát v galerii, dýchat vzduch, který obklopuje všechny ty sochy, obrazy na zdi. Umění je mou niterní podstatou, kterou pěstuji hluboko uvnitř své duše (všem říkám, že nic takového neexistuje, ale pokud ano...). S obrazy se cítím líp, lehčí, nejsem v tom sama. Jsou mou energií, když žádnou nemám. Mou spásou, mým utrpením, mým lékem.

Kouzlo umění totiž není v technice, barvách, v tom, co na obraze je, ale to, co vidíte. Vaše problémy, touhy, strasti i radosti, všechno najdete na plátně, vytesané do mramoru, zvěčněno na černobílé fotografii. Najděte si vlastní styl, vlastní malé umění, které vás nutí se posouvat dál, dává vám útěchu a hojí všechny rány. V naší době je totiž důležité neztratit samu sebe.

Pokud chcete začít ještě dnes (v pondělí ale máte smůlu), mám pro vás několik tipů:

Expozice:

První republika

Národní galerie, Veletržní palác

Výstava:

Alberto Giacometti,

Národní galerie, Veletržní palác

Helmut Newton in Dialogue,

Muzeum Kampa

- *A. Aubrechtová*

ŘEKLI - NAPSALI

Od Palachova týdne v lednu 89 už ta změna visela ve vzduchu. Když hudební kritik Jiří Černý poprosil v budějovickém klubu své posluchače, aby mu prominuli jeho únavu – „víte, my držíme hladovku za Vaška Havla, aby ho pustili z vězení“ - sklidil obrovský aplaus a já to tenkrát vnímal, jako by se už zvedal nějaký vítr svobody, zkrátka že komunisti tu atmosféru strachu už nedokážou dál udržet. Na podzim jsem byl ve družáku na gymplu, na jablkové brigádě jsme se po večerech tajně bavili slavným Jakešovým projevem z Červeného Hrádku a rozumovali, kdy to praskne.

Co mě tenkrát hodně fascinovalo, bylo zahraniční vysílání. Ani ne tak kvůli informacím, spíš kvůli tomu samotnému doteku normálního, svobodného světa. Když si dnes pustíte zprávy z 80. let, musíte se až smát té škrobenosti a umělosti tehdejší dikce, jako by ti hlasatelé byli tak trochu roboti. Všem bylo jasné, že říkají to, co musí a co stejně nikdo nebere vážně. Naproti tomu ve Svobodné Evropě nebo na Hlasu Ameriky jste slyšeli uvolněné, inteligentní a vtipné komentáře, jaké dnes díky České televizi nebo Rozhlasu bereme jako standard, ale pro mě to tenkrát bylo zjevení. Měl jsem strašně rád ty jejich krásné hlasy.

S tátou isme v devět ve-

čer ladili české vysílání Hlasu Ameriky, kde pak v pátek 17. listopadu hlásili, že po policejním zásahu na studentské demonstraci údajně zemřel student Martin Šmíd, a to už jsme si říkali, že se něco musí stát. Víkend jsem strávil s uchem přilepeným na zahraničním rozhlasu, v pondělí to ve škole už všechno vřelo a začalo se demonstrovat všude.

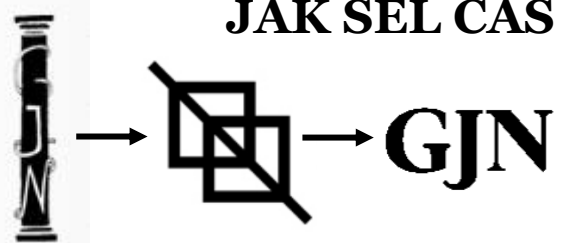
Bylo mi pak trochu líto, že jsem do Prahy neodjel rovnou, dvě spolužačky ze třídy to zatáhly hned v pondělí a chodily na Václavák. S mámou jsme jeli do Prahy až další sobotu, kdy byla ta slavná demonstrace na Letné. Narvaný vlak sice nechali čekat asi hodinu a půl někde u Veselí, ale i tak jsme to stihli. Z té soboty mám i fotku z Václaváku, kde se lidé pořád spontánně setkávali a v jednu chvíli se společně fotili s cedulí PF '90. Byla to úžasná euforie. Doufám, že nějaký její závan se ještě někdy vrátí, třeba až u nás po letech nezvítězí v prezidentských volbách arogance, nýbrž noblesa a dobrá vůle. Taková nějaká Zuzana Čaputová :) Asi nejvíce mě z té doby děsí to, jak snadno si člověk nechá vnutit myšlenku, že na veřejnosti či

ve škole je normální lhát nebo se přetvářovat. Doma nebo s kamarády jsme si říkali, co jsme chtěli, ale „oficiálně“ jsme ve škole lhali. Když v tomhle orwelllovském „double-thinku“ vyrostete, jen málokoho vůbec napadne se té přetvářce postavit, a ještě méně je těch odvážných, kteří začnou jednat. Přitom by stačilo, aby většina neobětovala čest svému pohodlí. Trefně tuto normalizační atmosféru popsal Tomáš Halík: „Zlo bylo plíživé a dobře maskované, nastupovalo po malých krůčcích, počítalo s únavou lidí. Byli jsme jako žáby v hrnci, v němž teplota vody stoupá téměř nepozorovaně. Cenzura sdělovacích prostředků, rušení institucí, práv a svobod, vyhazovy z práce – to vše přicházelo postupně, často s komentářem, že jde o dočasná opatření, až se rozzuřený ruský medvěd zas trochu uklidní: hlavně nedráždit, neriskovat „nedozírné následky“. Ale ten nedozírný následek spočíval v tom, kolik lidí na to přistoupilo.“

Abych však skončil pozitivně: věřím, že těch třicet let svobody, které teď slavíme, už vychovalo generaci, která by se teď jen tak umlčet nenechala. Alespoň studenti v naší škole mě naplňují nadějí, že jsme v dobrých rukou.

- František Chlaň

JAK ŠEL ČAS

No jo, jsem pamětnice – také miluji filmy pro pamětníky – hlavně ty s Hugo Haasem, Adinou Mandlovou, Natašou Gollovou, Oldřichem Novým..., ale zrovna tak Můj brácha má prima brácha a Brácha za všechny peníze, protože tyhle dva filmy mne vždy spolehlivě mrsknou o 30 let zpátky. Když jsem s jedním známým fotografem pro zahraniční firmu nafotila sérii fotografií na reklamu na vlasovou kosmetiku, nevyhodili mne z gymnázia jen díky mé úžasné třídní profesorce. Na vysokou mne poprvé nevzali – sice jsem měla pořád (Na Zatrance) vyznamenání a byla v širší reprezentaci ČSSR v moderní gymnastice v pódiových skladbách, přijímačky jsem udělala, ale NEVEŠLA JSEM SE. Do zahraničí na závody jsem směla jen na východ, na studentské pobyty to samé. Proč? Protože!!!! Moje maminka pochází z českoněmecké židovské rodiny, tak máme většinu příbuzných ve Švýcarsku a v Mnichově – chodily nám domů prohrabané balíky, cenzurované dopisy... Přestože to byli jediní mamini příbuzní, na návštěvu jsme za nimi nemohli – sjížděli jsme se u známých u Berlínských jezer, nebo ve Vysokých Tatrách. Tetičky vždy přijely s ohromnými kufry a odjížděly s kabelkami a kuférkem – co to? V těch obrkufrech byly knížky, dresy na závody, oblečení, hračky, fotopotřeby pro barevné (podstatně lepší) fotografování, čokoládky... v tom kuférku byly dárečky od nás pro ostatní mamini příbuzné. Trénovala jsem malé holčičky a starší dámy – jen pod jménem své trenérky – na druhou stranu "nikomu nevadilo", že jsem byla vždy angažována jako hosteska na různých vyhlásováních sportovců roku, sportovních plesech... Když se mi narodil syn, měla jsem kočárek 4 měsíce dopředu

zamluvený, postýlku, košíček, košičku, prádélko z "druhé, třetí nebo páté ruky" - to mi bylo fuk, naopak. Ale už mi vadilo, že, když jsem chtěla vyrábět Arámkovi příkrmy, v obchodě byly mizerné brambory, zelí, mrkev obalená zeminou, sem tam jablka, jeden typ jogurtu, tavené sýry... Na demonstrace jsem se s kočárkem bála, ale ta euforie těch dní byla úžasná. Všude budeme moci, zatelefonuji tetičkám, vrátím se do práce bez toho úplně tupého, omezeného, ale politicky obrovsky angažovaného šéfa... Jásavě jsme skákali metr dvacet, pak už jenom hopkovali a teď...

A co mnohem horšího?

DOMOVNÍ DŮVĚRNICE

Posudek na mne, když jsem chtěla bydlet se svým skoromanželem v bytě po tetě psala DOMOVNÍ DŮVĚRNICE – obvyklá, velmi primitivní ježibaba. Posudek na to, zda můžeme dostat nový bojler na ohřev vody, psala opět. Posudek na to, zda mohu nechávat dětský kočárek u zadních vchodových dveří do domu psala zase ona. Posudek na to, zda mohu vyjet se závodním družstvem do zahraničí – podotýkám, že do Polska, psala takto jmenovaná taktéž + naprosto neznámí jedinci, kteří mne nikdy ani neviděli. Posudek k přihlášce na vysokou školu/předtím na gymnázium opět psala jmenovaná. Z toho plyne, že tato paní byla velmi zaměstnaná paní – zaměstnaná opravdu hlavně sběrem informací ze širokého okolí – běžně jsou tyto bytosti zařazovány do druhu Drbna pomlouvačná. Když jsem ještě na vysoké škole psala odborný článek do časopisu, o tom, zda bude otištěn, rozhodovala komise, kde nebyl ani jeden biolog. Odbornou literaturu anglicky, francouzsky či německy píšících autorů, a to podotýkám – nejen ze ZÁPADU, nám vozili jako pozlacené dárky různí milí nenápadní spřátelení jedinci absurdně z Polska a SSSR, kde byla tato literatura dostupnější než u nás v republice. Když jsem jela (ještě během studia) jako mykolog k Bílému moři na expedici – jde o území bývalého SSSR – o tom, zda opravdu vyjedu, rozhodo-

valo 5 komisí. A tak dál a tak podobně. Některé filmy se promítaly pouze v soukromí (Skřivánci na niti...), některá hudba se poslouchala jen u někoho doma (Genesis...) a to pečlivě potichu. Dívky bude zajímat – když jsem chtěla mít něco originálnějšího na sobě – šila jsem, pletla a hlavně "dědila po někom" a zkracovala. Moc velká odlišnost se ale nedoporučovala – už na základní škole a pak na gymnáziu – nám měřili délku sukňe – od kolen k lemu. "Je krátká, mazej domů!" Nejen nic jednoduššího než sukni porozeznout, na měření posunout dolů a pak vesele upravit zpět. Nosit tričko s potiskem – neexistuje – hlavně ten nápis dotyčná odpovědná učitelka neuměla ani přeložit – a co kdyby tam bylo něco nevhodného, co by poškodilo socialistického člověka?! Kluky bude zajímat, že "případ míče kopnutého do okna domovní důvěrnice" (přízemní byt hned u dětského hřiště) byl vyšetřován i ve škole a v zaměstnání rodičů dotyčného provinilce. Odmalička byl člověk zvyklý jinak mluvit doma nebo s důvěrnými přáteli a jinak na veřejnosti – hlavně ve škole. Stejně to někdy neodhadl a z milé tiché spolužačky se po letech vyklubala bytost vehementně donášející na patřičná místa. Samozřejmě, že nejen mléko bylo levnější, ale ty platy byly také nižší... Byly tvrdší normy na některé potraviny, ale zase některé potraviny se v běžných obchodech ani neobjevovaly – existovaly speciální obchody se zbožím pro prominenty... Pocházím z běžné české rodiny, nikdo z mých příbuzných nebyl ... pokračování na str.8

8:15 před Aulou ZAHÁJENÍ AKCE KLEMENTEM GOTTWALDEM

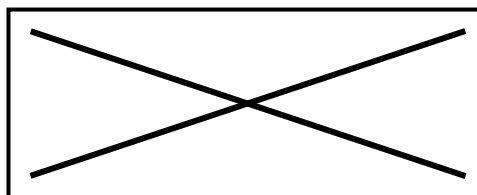
AULA ↓

HARMONOGRAM

↓ 218

VĚRA HANZLÍKOVÁ

Přednáška od Věry Hanzlíkové, současné profesorky Gymnázia Jana Nerudy proběhne od 8:30 v Aule. Věra Hanzlíková se s vámi podělí nejen o své zážitky z dob komunistického režimu, ale také poví vše, na co bohužel nezbyvá v hodinách dějepisu

9:25 před Aulou SOUDNÍ PROCES S MILADOU HORÁKOVOU

9:45

JAROSLAV CUHRA

Jaroslav Cuhra, vedoucí oddělení dějin okupace a budování socialismu z Ústavu pro soudobé dějiny Akademie Věd České republiky, bude přednášet na téma občanů našeho státu a jejich odvážné angažovanosti a odporu ve veřejné i neveřejné sféře před rokem 1989. Nenechte si ujít možnost dozvědět se vše o tom, jak naši spoluobčané napomohli svobodě již před revolucí a přijďte v 9:45 do Auly!

BARBORA HRZÁNOVÁ

Beseda s herečkou a absolventkou našeho gymnázia Barbora Hrzánovou proběhne v učebně 218 od 9:45. Barbora Hrzánová promluví nejen o své herecké kariéře za komunistického režimu i za demokracie, ale také o důležitosti vnitřní svobody a možnosti se volně rozhodovat.

Součástí rozhovoru, který povede Adéla Fejková bude i její aktuální zapojení ve veřejné politické sféře.

11:00

KAMILA BENDOVÁ

Od 11:00 proběhne setkání a beseda s disidentkou Kamilou Bendovou, manželkou signatáře Charty 77 a spoluzakladatele Občanského fóra, Václava Bandy. Kamila Bendová promluví o své významné aktivitě proti komunistickému režimu a o pražském disidentském životě.

NEELA WINKLEMANN – HEYROVSKÁ

Výkonná ředitelka platformy evropské paměti, absolventka přírodovědecké fakulty UK a předsedkyně občanského sdružení Nová Energie promluví o svých jedinečných zážitcích z osudného sedmáctého listopadu 1989, kdy se jako studentka přímo zúčastnila demonstrací v Praze.

12:15

PANELOVÁ DISKUSE

Panelovou diskuzí bude prolínat téma fungování našeho gymnázia v dobách za režimu a v období nově příchodí demokracie.

O své vzpomínky se s vámi podělí tehdejší studentka Renáta Rejmišová, profesorka Zuzana Wienerová a ředitel našeho gymnázia František Kopecký.

Diskuse bude moderovaná Jakubem Konášem.

TAŤÁNA FISCHEROVÁ

Od 12:15 proběhne rozhovor a beseda s českou herečkou, spisovatelkou, političkou a občanskou aktivistkou, Taťánou Fischerovou. Signatárka petice Několik vět se s vámi podělí o své herecké kariéře, která byla komunistickým režimem ovlivněna. Promluví i o své následné politické kariéře a o důležitosti občanského aktivismu.

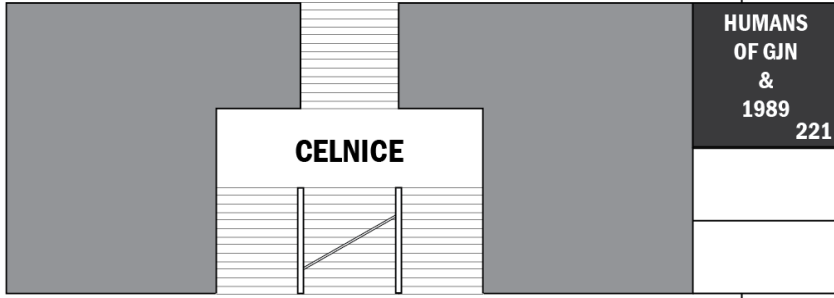
Beseda bude moderovaná studentem Tomášem Volným.

13:00 v Atriu SPARTAKIÁDNÍ VYSTOUPENÍ & SAMETOVÝ HAPPENING

SVOBODA
NÁBOŽENSTVÍ
A PÁMÁTNÍK
214

PŘEDNÁŠKY
218

2
·
P
A
T
R
O

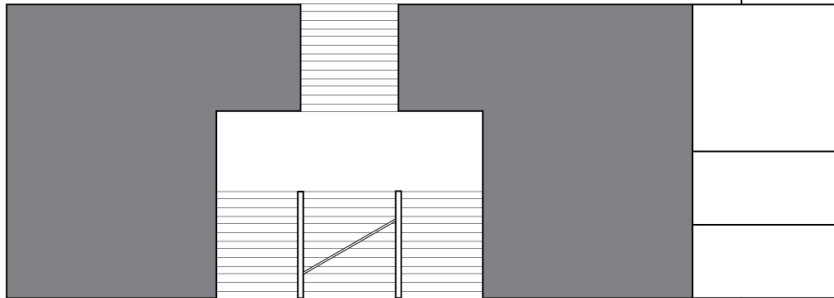
HUMANS
OF GJN
&
1989
221

AMNESTY 89
209

PŘEDNÁŠKY
AULA

1948
&
1968
204

ZÁBAVA
116

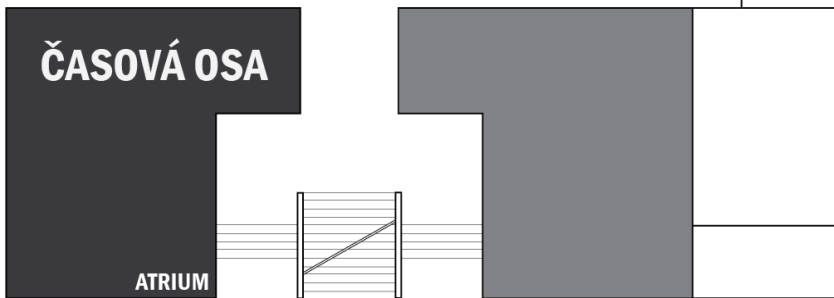
KAVÁRNA
110

1
·
P
A
T
R
O

018

KACHLIKÁRNA
021B

ČASOVÁ OSA

ATRIUM

CELNICE

0
·
P
A
T
R
O

disident. Dětství a mládí jsem měla moc krásné, pestré a naplněné, užívala jsem si ho s entuziasmem sobě vlastním, ale ta nemožnost dělat úplně naplno to, co chci...Naštěstí jsem sametovou revoluci zažila ještě dost mladá na to, abych mohla naplno jásat, cestovat, poznávat, zkoušet nová místa, lidi... Obdivovat Václava Havla... Ale pak se to nadšení nějak začalo vytrácet. Bylo mi jedním politikem vysvětleno, že politika semele každého a není pro každého... Co se k tomu dá dodat? ... procestovali jsme Island, Norsko, Dánsko, Holandsko, Řecko, Chorvatsko, Rakouské hory – pěšky, kola, auto..... několikrát jsme jeli na kolech z ČR k Baltu – podél Labe, Nisy + Odry. Naše děti studovaly i v zahraničí (Norsko, Německo, Anglie) ... Čteme, co chceme, posloucháme, koho chceme....

- Lenka Simonianová

80. LÉTA NA GJN

Když jsem před téměř čtyřiceti lety nastoupila do prvního ročníku GJN, okamžitě mě upoutalo, že profesori jsou páni a profesorky paní. Po osmi letech na základní škole obývané výhradně soudruhy a soudružkami to byl příjemný nezvyk, který se ovšem neuvěřitelně rychle plně zautomatizoval. Většina profesorů byli kultivovaní, rozumní a vstřícní lidé, kteréžto vlastnosti nebyly tehdy u pedagogů nutně samozřejmostí. Školní sbor pravidelně zpíval Rybovku, divadelní soubor neuváděl hry sloužící režimu. Domnívám se, že na atmosféře této v rámci možností svobody měla velký podíl tehdejší paní ředitelka Pechová, jedna z velkých škol-

ních osobností.

Žádná z výše uvedených příjemných stránek života na GJN samozřejmě nemění nic na tom, že jsme tehdy v ČSSR žili v obrovském úpadku, jehož rozsah, hloubku a patologické následky si většina z nás zvykla příliš nepřipouštět, pokud jsme si je vůbec uvědomovali. Rok 1984, kdy jsem maturovala, vnímám z dnešního pohledu jako dobu podivné apatie, kdy ještě nic nenasmělovalo tomu, že režimu zbývá pouhých pět let. Když jsem se rozhodla maturovat z angličtiny a studovat ji na univerzitě, byla jsem dokonce mírně odrazována přímo svou angličtinářkou. Zcela logicky předpokládala, že mě bude časem frustrovat, že se do anglicky mluvících zemí stejně nikdy nepodívám a vůbec, „co tady s angličtinou“. Ačkoli jsem tyto argumenty nijak nerozporevala, moje touha naučit se pořádně jazyk Shakespeara a Beatles byla silnější.

Na FFUK jsem se do určité míry ocitla v další příjemné bublině. Katedru anglistiky vedl pan profesor (tehdy ještě docent) Martin Hlinský, jehož přednášky, semináře, ale i zkoušky byly radostí po stránce akademické i lidské. I ostatní učitelé na katedře byli vesměs lidé úžasně vzdělaní, slušní a inspirativní. Kritický nedostatek kontaktu s rodilými mluvčími a autentickým jazykem, potažmo absence studijních pobytů v zahraničí se sice samozřejmě vnímaly jako něco poněkud absurdního, nicméně vysoká kvalita výuky literatury a lingvistiky nám byla tak nějak náhradou za nedostatek možností rozvíjet praktické řečové dovednosti.

Ačkoli se československý komunistický režim i v době, kdy v Sovětském svazu Michail Gorbačov přišel s Perestrojkou, zuby nehty držel tvrdé normalizační linie, začalo být v druhé

polovině 80. let znát, že tady snad přece jen nebude navěky a že se to nějak musí zhroutit. Jen jsme si úplně neuměli představit, jak by k tomu zhroucení mělo dojít. Já jsem tehdy, což dnes téměř nechápu, bohužel patřila k té mlčící většině, která si o režimu myslela své a snažila se mu příliš neposluhovat, na druhou stranu ale proti němu nic aktivně nedělala. Snad to nebylo jen z nedostatku odvahy, které ovšem tehdy na vyjádření nesouhlasu s režimem bylo potřeba opravdu hodně. Svou roli hrála i nedostatečná informovanost a žalostně nevyvinutá schopnost kriticky myslet.

LISTOPAD 1989

Tak jako většina národa jsem se tedy probrala až poté, co jsem se dověděla o brutálním zásahu na Národní třídě, a rychle se zmobilizovala. Na fakultě jsme se s kamarádkami zapojily do akcí jako např. výjezdy a besedy mimo Prahu, roznášení letáků a plakátů, rozmnožování textů na předpotopních (nicméně vzácných) kopírkách, no a samozřejmě jsme nesměly chybět na obrovských pražských demonstracích. Těch pár týdnů od 17. listopadu do zvolení Václava Havla prezidentem byla vedle narození mých dětí určitě nejkrásnější doba mého života. Ve společnosti se dělo něco úplně magického. Po desetiletích neustálé podezíravosti a úporné snahy hledět si svého a nikde na sebe moc neupozorňovat se v lidech najednou probudila sounáležitost, občanská angažovanost a v neposlední řadě se na sebe lidé začali usmívat. Dnes už je téměř nemožné si představit, jak mohla jakákoli akce, natož něco tak celonárodního významu a rozsahu, proběhnout bez internetu, mobilu, s poměrně omezeným přístupem k jakémukoli telefonu a v počátečním období samozřejmě ještě i bez objektivního zpravodajství v československých médiích. Vše záviselo na mnohem osobnější komunikaci a snad právě i to lidi tolik sblížilo. Ta eu-

forie bohužel netrvala dlouho, ale pro řadu z nás měla zcela zásadní, až terapeutický význam a nasměrovala nás do budoucna k pěstování občanské zodpovědnosti a sociálního svědomí.

Hned na jaře 1990 se nám s kamarádkou podařilo najít v dvě rodiny v severní Anglii, které nás na pár měsíců přijaly jako au-pair. A tady nás čekalo pár příjemných kulturních šoků. Jedním z nich byly samozřejmě přeplněné obchody, jejichž nabídka ve mně více než cokoli jiného vyvolávala soucit s ubohými zákazníky: jak se v tom mohou zorientovat, jak si vůbec dokážou vybrat? Teprve se zpožděním mi došlo, že vybrat si z nepřehledné nabídky zboží ještě není nic proti tomu, jak je těžké se

zorientovat v nabídce toho, co je podstatnějším atributem svobodné společnosti, a to v pluralitě názorů a záplavě informací. Nikdy ovšem zapomenu na moment, kdy mi Chris, u které jsem pracovala, téměř simultánně s prvním podáním ruky dala klíče od domu. Nedokázala jsem zakrýt svůj údiv nad její důvěrou v bezúhonnost mladé holky, kterou dosud prakticky neznám, navíc příjíždějící z téměř neznámé země s kdovíjakými zvyky, zpoza právě spadlé Železné opony. A Chris se na oplátku divila tomu, že já se divím. Jsem přece teď součástí rodiny. Mnohokrát jsem se od té doby sama sebe ptala, zda bych tak vstřícně a zcela bez předsudků přijala do rodiny téměř neznámého člověka z některé méně šťastné země, o které toho mnoho nevím...

Velké společenské změny jsem tedy prožívala mimo GJN, na které jsem vzpomínala ráda, nikoli však v kon-

ŘEKLI - NAPSALI

textu budoucího zaměstnání. Dokonce jsem si ani nebyla jistá, zda chci zůstat u učení. Šest let poté, co se zdálo, že studium angličtiny nemá žádnou zvláštní budoucnost, byla najednou velká poptávka po lidech s alespoň nějakou jazykovou vybaveností prakticky všude. Nicméně jsem v roce 1992 reagovala na nabídku zaměstnání na GJN a napůl z nostalgie přišla na pohovor. Osobnost pana ředitele Kopeckého, genius loci a posléze výjimeční studenti a kolegové se už postarali o rozptýlení jakýchkoli mých pochybností, zda v této škole být či nebýt.

*Absolventka GJN 1984
- Renáta Rejmíšová*

ROZHOVOR

Rozhovor s kapelou Next Station

Nová indie hudební skupina Next Station má za sebou své první vystoupení, kterým na NeruFestu zaujala všechny přítomné • Jádrem kapely tvoří tři studenti šestého ročníku našeho gymnázia: Alice Diepoltová (zpěv) • Adéla Pavlatová (kytara a zpěv) • Matěj Pavlík (klávesy nebo bicí).

• Kdo a kdy přišel s návrhem založit kapelu?
• Alice: *Chtěla jsem najít někoho, kdo hraje nebo má rád hudbu jako já, což je tady Matěj a taky můj dlouholetý kamarád Kuba Dvořák. Společně ještě s jedním spolužákem jsme měli jednu zkoušku, ale ta byla hrozná. Pak jsme asi půl roku nezkoušeli, než mi napsal Honza Žižka, jestli nechci hrát na NeruFestu. A já jsem řekla, že ano. Akorát jsem neměla kapelu. Ale rozhodla jsem se dát dohromady tu starou, která nefungovala s tím, že jsme obměnili toho spolužáka za Ádu, a nakonec to vyšlo.*

• Měli jste už předtím nějaké hudební zkušenosti, nebo jste byli v nějaké kapele?

• Matěj: *Alice s Kubou už hráli v kapelách, ale já s Ádou ještě ne. Každopádně jsme se hudbě věnovali už předtím, zkoušeli jsme každý dělat něco vlastního, ovšem nikdy ne ve skupině, což je přece jen úplně něco jiného než tvořit sólo.*

• Jaké byly vaše pocity, když jste byly poprvé jako skupina na pódiu před vystoupením a po něm?

• Adéla: *Já musím říct, že jsem byla hodně ve stresu, opravdu hodně moc! Ale potom, jak jsme začali hrát, tak všechn ten stres ze mě opadl a byla jsem úplně ponořená do hudby. Moc jsem si to užila a vím, že moji kolegové taky. Z tohoto pohledu se nám to tedy opravdu vydařilo.*

... pokračování rozhovoru na str. 10

ŠEST RAN

Šest ran do klobouku.

Klobouk leží na palouku.

Palouk zeje za lóži,
kam se nuzák položí.

Nuzák z rána ránu dává.

Dává šest ran, to se stává.

Stává se to, že vstává.

Vstává takhle pěkně z rána.

Ráno nuzákovi ránu dává.

Dává nuzák ránu z rána.

ŠEST RAN, ŠEST RAN

Šest ran takhle z rána padá.

SEM TAM, SEM TAM

To se takhle z rána stává.

-Matěj Karger

• Dne 5. 10. 1989 oslavil narozeniny Ferdinand Vaněk z Malého Hrádku. Za jeho namáhavou práci, kterou ve svém životě vykonával a vykonává, mu děkují a do dalších let hodně zdraví a dalších pracovních úspěchů mu přejí jeho spolupracovníci a přátelé.

• Na již zmíněném NeruFestu jste se tehdy představili s vlastními písněmi. Tvoříte je společně nebo jak vlastně vznikají?

• Alice: *Každý tvoří sám doma, pak tu písničku přinese, třeba hotovou nebo rozdělanou, a buďto to trochu upravíme nebo doděláme.*

• Adéla: *Někdy se třeba stane to, že někdo udělá hudbu, někdo jiný vymyslí slova a někdo jiný k tomu třeba vytvoří refrén.*

• Objevily se během doby vaší existence nějaké problémy? Třeba nějaká hádka nebo nedostatek inspirace?

• Alice: *Hádáme se třeba o to, jestli se otevře okno, nebo ne. To je na každé zkoušce!*

• Matěj: *Ano, například! Nebo to zatím většinou vypadalo tak, že jsme se s Kubou nechali unést a začali jsme něco hrát. Áďa na nás pak řvala a díky bohu, že na nás takhle řvala! Protože kdyby to nedělala, tak jsme nikdy nic v životě nenacvičili.*

• Máte nějaký další společný cíl, kterého byste chtěli dosáhnout? Kam jako kapela směřujete?

• Adéla: *Sice jsme byli pozváni na StudentFest, ale bohužel se nemůžeme zúčastnit. S největší pravděpodobností ovšem budeme na Scream For Fame. Takže náš cíl je prostě hrát dál.*

• Matěj: *Všude, kde to jen bude možné! Nebráníme se žádné nabídce.*

Kapele děkuji moc za rozhovor a Vám čtenářům už pouze doporučím sledovat facebookovou stránku *Next Station*, kde se dozvíte vše potřebné.

-Matěj Karger

ZÁBÁVA

KVÍZ: JAKÝ POKRM Z GTH TĚ NEJLÉPE VYSTIHUJE?

Sto lidí, sto chutí • Každý z nás je jiný a unikátní, podobně jako pokrmy z naší milované jídelny • Zjisti, jaký tě dokonale vystihuje.

• **Jak by ses popsal/a?**

Přátelský, rád poznávám nové lidi
(5 bodů)

Mám rád společnost, ale všeho moc škodí
(3 body)

Nejradši mám svůj klid, kávu a knihu
(0 bodů)

• **Do školy se nejvíc těšíš na:**
Přírodovědné předměty
(0 bodů)

Humanitní předměty
(3 body)

Nejradši mám volné hodiny
(5 bodů)

• **Jdete o tělocviku plavat do Tyršáku. Co uděláš?**

Šup do bazénku. Jdu se pořádně proplavat!
(5 bodů)

Do bazénu se mi nechce, ale nestojím o absenci. Beru si s sebou učení a neplavu.
(0 bodů)

Kašlu na to, do omluvenky dám nevolnost.
(3 body)

• **Dostaneš volnou letenku do Uruguaye, co uděláš?**
Určitě poletím a vezmu s sebou někoho
(5 bodů)

Ještě nevím, jestli poletím. Záleží na názoru rodičů
(3 body)

Nikam nejedu, proč bych tam sakra letěl?!
(0 bodů)

0-10 bodů: **Šumavské rizoto**

Stejně, jako tento klasický a lahodný pokrm jsi i ty v duši velice citlivý a jemný. Nemáš rád změny a cokoli, co neznáš, se ti nelíbí. Jsi realista a rád stojíš nohama pevně na zemi. Toto jídlo tě ale nikdy nezklame!

11-20 bodů: **Kozí brada**

Občas máš povahu hurikánu, který boří všechno, co mu stojí v cestě a občas jsi jen takové ustrašené kůzlátko. Stejně, jako námi oblíbená polévka i ty jsi velice otevřený a lahodný, ale skrýváš tu a tam taje, které nikdo z nás nikdy neobjeví.

21-30 bodů: **Katův šleh**

WOW! Ty jsi mi ale raubíř. Takový se stejně, jako Katův šleh, jen tak nevidí. Nejsi pohlazení na duši, nýbrž pálivá paprička dráždící všechny smysly, a to i v tom dobrém. Jsi plamenný a temperamentní, podobně jako základ tohoto pokrmu.

-Karolína Šimečková
Matěj Karger

• **Jsi sám na WC a zrovna došel toaletní papír. Co uděláš?**

Začínám panikařit. Nevím, co mám dělat a nikomu o tom říkat nechci (pomoc.)
(0 bodů)

Začnu rvát na celé kolo. Doufám, že si mě někdo všimne a přinese mi ho.
(5 bodů)

Nepanikařím, zatelefonuji někomu blízkému a poprosím ho o pomoc.
(3 body)

Výsledek kvízu:
Vpravo nahoře

MES SOUVENIRS DE LA CHUTE DU RIDEAU DE FER

En 1989, j'avais 7 ans et je fréquentais en France la classe de CE2 (3. classe de l'école primaire)

La chute du rideau de fer est le premier événement historique dont je me souviens, et il m'a très fortement marqué.

Un jour, notre institutrice nous a demandé si nous avions regardé les actualités et nous a expliqué que les frontières du « bloc de l'Est » se fragilisaient. Derrière le rideau de fer, habitaient des gens soumis au régime communiste, qui étaient privés de libertés. Pour moi, cela a été un grand choc de découvrir que tout le monde ne vivait pas comme nous, en France. Elle nous a raconté qu'à l'Est, on n'était pas libres de voyager comme on le voulait, d'exprimer son opinion, de choisir librement son travail et que l'on devait obéir aux ordres du Parti. Pire encore, de nombreuses denrées comme par exemple les oranges ou les chewing-gum, étaient rares.

MÉ VZPOMÍNKY NA PÁD ŽELEZNÉ OPONY

V roce 1989 mi bylo 7 let, byla jsem žákyní 3. třídy základní školy ve Francii.

Pád železné opony je vlastně první historická událost, kterou si pamatuji a která mě opravdu silně poznamenala.

Jednoho dne se nás naše paní učitelka zeptala, jestli sledujeme současné dění, jestli víme o tom, že hranice tzv. „východního bloku“ se začínají hroutit. Vyprávěla nám, že za železnou oponou žijí lidé pod nadvládou komunistické strany, která je připravila o svobodu.

Pro mě to tehdy bylo opravdu šokující zjištění, že ne všichni žijí tak jako my ve Francii. Dozvěděli jsme se, že lidé na „Východě“ nemohou svobodně cestovat, vyjadřovat svůj názor, svobodně si zvolit zaměstnání a že komunistická strana rozhoduje o všem. A co bylo ještě horší, lidé těžko sháněli některé zboží –

J'étais stupéfiée quand j'ai découvert qu'un pays- l'Allemagne- avait même été coupé en deux, et que dans sa capitale avait été construit un mur infranchissable, déchirant les familles, séparant les amitiés.

J'imaginai les gens de l'Est comme des oiseaux en cage...

Bien sûr on a demandé pourquoi ils n'essayaient pas de s'enfuir, et l'institutrice nous a répondu que justement, devant l'exode massif des populations, et grâce aux nombreuses manifestations, les frontières tendaient à se fragiliser. En France, on commençait à entrevoir la possibilité d'une ouverture.

A partir de ce jour, j'ai regardé chaque soir les informations à la télévision pour suivre les événements, espérant que les « oiseaux de l'Est » pourraient enfin être libérés.

Après plusieurs semaines, le mur de Berlin est tombé. Quand nous avons vu les images à la télévision avec mes parents et des amis, nous avons littéralement pleuré de joie.

A l'école, nous avons un panneau d'actualités sur lequel les enfants accrochaient chaque semaine des articles de presse et photos

například pomeranče nebo žvýkačky byly vzácné.

Byla jsem v šoku, když jsem se dozvěděla, že sousední země, Německo, je rozdělená na dvě části a že Berlín protíná neprostupná zeď, která od sebe na dlouhá léta odtrhla rodiny a přátele.

Představovala jsem si lidi z „Východu“ jako ptáčky v kleci...

Samozřejmě že jsme se ptali, proč lidé nezkoušejí utéct, a paní učitelka nám vysvětlila, že právě teď se o to mnozí pokoušejí, účastní se demonstrací a prchají na Západ.

Od tohoto dne jsem se na televizní zprávy dívala každý večer a doufala, že „ptáčky z Východu“ se konečně dočkají svobody.

Po několika týdnech padla Berlínská zeď. Když jsme to s rodinou a přáteli v televizi sledovali, doslova jsme plakali radostí.

Ve škole jsme měli nástěnku, kam děti každý týden vyvěšovaly výstřižky článků a fotografií z novin. Druhý listopadový týden už nám

découpées dans les journaux. La deuxième semaine de novembre la maîtresse a dû l'agrandir car tous les élèves apportaient des photos, dessins et images de retrouvailles, de liesse populaire.

Pendant les cours, mon regard se posait sur ces photos qui tapissaient la classe, et j'éprouvais une grande joie en les regardant... tous les oiseaux pouvaient enfin voler où bon leur semblaient !

J'avais envie de les rencontrer, de parler avec ces enfants, ces gens, pour savoir comment ils avaient vécu ces années, à quoi ressemblaient leur vie avant, et ce qui allait changer maintenant.

A l'âge de 20 ans, je suis partie vivre et étudier dans l'Est de la Hongrie, où personne ne comprenait ma motivation de partir vers l'Est quand la forte majorité de mes amis hongrois souhaitaient migrer vers l'Ouest.

Après 4 ans en Hongrie, je suis passée par Prague, et y suis restée bloquée... en toute liberté.

- Alice Buffard

plocha nástěnky nestačila, a tak ji paní učitelka musela rozšířit. Přinesli jsme tolik fotek, kreseb, obrázků, na kterých se lidé radovali, objímali. Naše třída byla těmito obrázky doslova oblepená a já jsem se na ně během výuky s potěšením dívala... Všichni ptáčci mohli konečně vylétnout a letět tam, kam chtějí! Chtěla jsem je potkat, všechny ty lidi, děti a zeptat se jich, jak žili celé ty roky, jak vypadal jejich život a co se teď změní.

Když mi bylo dvacet, tak jsem odjela studovat na východ Maďarska. Místní mé rozhodnutí vůbec nechápali, moji maďarští kamarádi si naopak přáli odcestovat na Západ.

Po čtyřech letech v Maďarsku jsem projížděla Prahou a už jsem se tu zasekla... zcela svobodně.

- Alice Buffard
překlad Lenka Hubáčková

ZDRAVÍM!

Studenti mě doslova donutili, abych sepsala své vzpomínky na listopadové události roku 1989. Nechtělo se mi, a to zejména proto, že některé pocity a vjemy jsou nepřenosné. Ať napíši cokoliv, nepostihne to tu euforii, napětí, naději. Uvědomila jsem si to, když jsem letos v červnu mířila na Letnou-žádny strach, kdy a odkud se vynoří vodní děla, nebo i tanky. A také: kdybych měla vyprávět vše, vznikl by román. A tak vám budu vyprávět jen jeden velmi konkrétní příběh.

Tenkrát jsem učila na SOU U Vinohradského hřbitova. V pondělí 20. listopadu jsem dorazila do školy. Na širokém schodišti tam stál

student Květoň, mával česko-slovenskou vlajkou a vykřikoval, že ve škole zůstane jen úplný kretén a zbabělec, lidi musí k budově rozhlasu, protože rozhlas lže. A tak se všichni vyrojili, více než pět set studentů (ve škole jich zůstalo celých šest!) a zamířili po Vinohradské třídě směr Václavák. Byla jsem jediná učitelka a měla jsem ohlídat hordu rozvášněných adolescentů. Jak jsme pochodovali, brzy se k nám přidaly dva vozy VB (policajti) a pomalu sledovaly trasu našeho pohybu. Musela jsem to trochu zorganizovat, ale došli jsme až do cíle, tam jsme hodinu (spolu s početným davem) vykřikovali své požadavky, pak jsme ve zdraví dorazili zpět. A já byla okamžitě povolána do ředitelny. Soudruh ředitel mi udělil

důtku za to, že jsem porušila pracovní kázeň a opustila studenty (asi těch šest). Udělil mi ji zatím ústně s tím, že v nejbližší době dostanu důtku písemnou. Ale to už nestihl.

Student Květoň ještě v témž školním roce propadl ze tří předmětů. Soudruh ředitel ještě v témž školním roce dořediteloval.

Myslím, že každá revoluce, i sameťová, je začátek, nelze ji vnímat jako cíl. A vícekrát jsem přemýšlela o tom, zda vám přeji, nebo nepřeji, abyste stejnou atmosféru zažili i vy. Spíše samozřejmě ne. Ale byl to čas opojný!

Tak dobře využijte všech šancí, které vám dnešní doba dává!

- Věra Hanzlíková

Máš-li hlad či žízeň, soudruhu – navštiv místnost 110, kde pro tebe české ženy připravily to nejlepší, co naše vlast nabízí. Ceny jsou lidské a zákusky přijdou po práci vhod. Občerstvit se můžeš teplými i studenými pokrmy. Chlebiček, bábovku a kafe k tomu, za socialismus všichni spolu.

I KDO MÁŠ DLOUHÝ VLAS, NECHOŇ MEZI NÁMI!

- Emilie Sulcová

tomto tématu a běžte si poslechnout odborníky, protože jen to, že si je poslechnete ve vás něco zanechá. Tento článek nemá nikoho napadat ani nutit stát se vegetariánem, být summit v New Yorku je krok dopředu, ale přinesl s ním něco? Týden jsme poslouchali, co je špatné a co všechno by se dalo udělat, kdyby byli peníze, ale žádné řešení nepřislilo, jen sliby. Jak si však můžeme být jisti, že ty budou dodrženy, když zatím se nic neděje?

Proč musela mladá dívka týden, co týden sedět před švédským parlamentem? Proč musela přeběhnout celosvětová vlna prototestu, než se stala vhodným tématem do politiky? Uspěl někdo v tomto směru? Nechci vám tu úplně stejna jako předtím. Nechci vám tu cpát nějaké ekologické zvašty ani znovu omílat stokrát slyšené věty, spíš se čistě zamyslet nad tím, co se děje, proč se to stalo a jak tomu můžeme zabránit. Co se děje? No, děje se toho spoustu, a to nejen v ekologickém světě. Změnou klimatu si planeta říká o slovo. Snaží se nám naznačit, že je čas začít jednat. Všichni jsme zaregistrovali nějakou tu změnu (třeba to, že jsme v létě umírali vedrem více než, kdy dřív). A co, že za tou změnou vlastně stojí? Skleníkové plyny. V atmosféře se vyskytovali běžně, ale naši pomoci se jejich koncentrace mnohonásobně zvýšila. Jak? Kácení lesů, spalování fosilních paliv, chov hospodářských zvířat, to vše, a nejen to se děje kvůli nám a dochází tak ke globálnímu oteplování, které se začíná projevat a podle všeho už ani nejde zastavit. Taji ledovce, stoupá hladina oceánů, přichází extrémní sucha a přírodní katastrofy (tsunami a zemětřesení v Indonésii, požáry v Kalifornii,bleskové záplavy ve Francii, hurikány a tajfuny v Japonsku, ...), tím vším se nám snaží planeta naznačit, že je čas začít jednat. Všechni víme, že ekologie je teď horké téma i v politice, ale jak se jí stala?